

ven i kraft. Hvis Ministerrådet senere træffer en anden afgørelse med kvalificeret flertal, så har denne sidste afgørelse fra Rådet først virkning fra og med afgørelsen i Rådet. Hvis Kommissionen har truffet afgørelser efter den lov, som Kommissionen selvstændigt har vedtaget, kan disse afgørelser altså ikke annulleres bagud efter Rådets nye afgørelse!

Denne højest usædvanlige procedure – for nu at sige det mildt – har man da også forsynet med en bemærkning om, at Kommissionen skal sikre en løsning, som har størst mulig støtte i forvaltningskomiteen.

Det var her, der tidligere under 1987-komitologien var en variant a og b, som nu er fjernet. Akkurat som der også var en variant a og b under den følgende forskriftskomiteprocedure. Dermed forenklingen fra 5 til 3 komiteprocedurer.

Under Procedure III – i de såkaldte forskriftskomiteer – er det vanskeligere for Kommissionen at få sin vilje umiddelbart. Under denne procedure kræves der kvalificeret flertal for Kommissionens forslag for at få lovgivningen gennemført umiddelbart.

Hvis Kommissionen ikke kan få kvalificeret flertal for sit forslag, kan Kommissionen sende forslaget til Rådet samt til Europa-Parlamentet. Hvis der viser sig at være kvalificeret flertal i Rådet for Kommissionens forslag – eller Rådet ikke svarer/handler inden for 3 måneder – kan Kommissionen vedtage forslaget.

Hvis Rådet derimod med kvalificeret flertal er imod forslaget, så kan Kommissionen enten sende et ændret forslag til Rådet, forelægge forslaget på ny eller simpelthen fremsætte et helt nyt forslag til retsakt i henhold til Traktaten.

Hvis Rådet hverken vedtager Kommissionens forslag eller tilkendegiver, at den er imod forslaget, kan Kommissionen bare vedtage sin retsakt!

Det turde være åbenlyst, at der her er tale om en komitologi, som generelt er til fordel for Europa-Kommissionen, embedsmændene og det lukkede og uigennemskuelige komitésystem i Den Europæiske Union. Dermed åbnes der også op for, at det bliver eksperterne og lobbyisterne, som kommer til at præge hele lovgivningsprocessen, og at de folkevalgte politikere i parlament og regering, specielt førstnævnte, mere og mere bliver sat ud af spillet.

Financial Times har i en kronikrække i løbet af sommeren 2002 sat fokus på »European Institutions«. En af disse var den 22. august 2002 helliget EU's mange komiteer. Her konstaterer avisen, at trods megen snak om reformer, så udøver komiteerne mere og mere indflydelse. I indledningen til kronikken refererer forfatterne til en gammel karikaturtegning fra tidskriftet The New Yorker, hvor en mand kigger på en

statue af mænd forsamlet omkring et bord og konstaterer, »there are no more great men and women – only great committees«.

Forfatterne beskriver derefter baggrunden for denne stigende magt og kompetence, som er/bliver overladt til komiteerne, og om Europa-Parlamentets kritik af dette og forsøg på at overtage dele af denne magt, samt at Europa-Kommissionen nu også kommer ud for, at dens forslag bliver forkastet i disse komiteer.

Desuden har forfatterne snakket med lobbyister om deres erfaringer med komiteerne. Her gør Martin Porter fra Weber Shandwick Adamson i Bruxelles opmærksom på, at det er afgørende for lobbyisterne at have kontakt til mindst én person i disse komiteer, hvis man vil sørge for, at ens rapporter, undersøgelser og anbefalinger til EU-lovgivning kommer på bordet i forhandlingerne i komiteerne. Han siger ligeud, at det ikke drejer sig om, at alle i den pågældende komite er bekendt med – og helst også går ind for lobbyistens forslag – men at det er nødvendigt, at der er en konkret person, som bakker op hele vejen og kan argumentere for forslaget, ellers har man tabt slaget i komiteen.

Dermed lægges der op til en stadig mere uigennemskuelig lovgivningsproces i EU, hvor det i stigende grad vil være embedsmændene i komiteerne og lobbyister, som vil præge forløbet.

I forvejen kan Europa-Kommissionen ikke holdes politisk ansvarlig af EU-landenes befolkninger. Hverken Kommissionen eller den tusindtallige skare af embedsmænd fra EU-bureaukratiet og fra de nationale regeringer, og slet ikke højtbetalte lobbyister, kan holdes ansvarlige for de økonomiske, sociale og politiske konsekvenser af deres handling.

Denne konsekvente afdemokratisering af Den Europæiske Union fortsætter med uformindsket styrke. Et af de sidste konkrete eksempler på det var udfaldet af Lamfalussy-rapporten, opkaldt efter formanden for den pågældende arbejdsgruppe, baron Alexandre Lamfalussy. Denne rapport handler om handlen på de såkaldte værdipapirmarkeder. Rapportens konklusion er, at den hidtidige beslutnings- og godkendelsesproces i EU tager for lang tid. Derfor foreslår Lamfalussy, at beslutningskompetencen bliver overladt til en komité af embedsmænd, efter at Rådet har godkendt en overordnet ramme for forslaget. En af rapportens konklusioner var, at hvis dette ikke skete, så ville det skade EU's muligheder for at udbygge og styrke euro'ens rolle.

Forslaget er også et resultat af det lobbyistpres, som gruppen European Round Table (ERT), har øvet på Kommissionen og dens embedsmænd. ERT har på linje med Lamfalussy-gruppen – eller var det om-